

Když chtěl Petr vejít, vyšel mu Kornélius vstříc, padl na kolena a poklonil se mu. Ale Petr jej přinutil vstát a řekl: „Vstaň, vždyť i já jsem jen člověk.“ Za rozhovoru vešli dovnitř a Petr shledal, že je tam shromážděno mnoho lidí. Promluvil k nim: „Dobře víte, že židům není dovoleno stýkat se s pohany a navštěvovat je. Mně však Bůh ukázal, abych si o žádném člověku nemyslel, že styk s ním poskvřňuje nebo znečišťuje. Proto jsem také bez váhání přišel, když jste pro mne poslali, a nyní se ptám, jaký jste k tomu měli důvod.“ Kornélius odpověděl: „Jsou to právě tři dny, co jsem se v tuto chvíli modlil ve svém domě odpolední modlitbu, a náhle stál přede mnou muž v zářícím rouchu a řekl: ‚Kornélie, Bůh vyslyšel tvou modlitbu a ví o tvých dobrých skutcích. Vyprav posly do Joppe a povolej odtud Šimona, kterému říkají Petr. Bydlí v domě koželuha Šimona u moře. ‘Hned jsem tedy pro tebe poslal a ty jsi ochotně přišel. Nyní jsme tu všichni shromážděni před Bohem a chceme slyšet vše, co ti Pán uložil.‘“ A Petr se ujal slova: „Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé. Sk 10, 25-35

„Vstaň, vždyť i já jsem jen člověk.“

Před člověkem se nekleká, snad jen při žádosti o ruku, což rozhodně nebyl tento případ. Před člověkem se vstává a tím mu prokazuje i jakási úcta. Před člověkem se smeká, ale o tom to teď není. A před člověkem se člověk prokazuje tím, že s ním především mluví. Ano, od zvířat nás lidi odlišuje hlavně to, že máme lidskou řeč. Máme ne svou, ale lidskou řeč a tou s těmi druhými také mluvíme. Vcházíme s ním do rozhovoru a tvoříme něco jako lidský vztah, který je založen na společné řeči. Na tom, že hledáme i něco jako společnou ne snad pravdu, ale určité společné vidění světa. Že určitou věc vidíme jakoby společně a nemusíme se pít o to, kdo má pravdu, ale co je tou pravdou a co je jakoby ještě za ní, už protože si pravdu často pleteme se skutečností, ale pravda je víc než skutečnost, pravda je jednak pravdou o jakési skutečnosti a jednak tím, co je ještě za tou skutečností, totiž co ji jakoby přesahuje a ukazuje ještě k něčemu vyššímu a možná i většímu, křesťansky řečeno k Pánu Ježíši Kristu. Neboť ve filosofii je filosof na pravdu v podstatě sám a neustále ji hledá, zatímco v teologii ji odkazuje k tomu, kdo je tou pravdou, cestou a životem, totiž Pán Ježíš. Kdo jiný.

Říkal mi jeden kolega farář zajímavou věc, o které v poslední době hodně přemýšlím, že a jak někteří lidé nemluví. Ono je to asi dobře, ale co znamená, že lidé nemluví, že se spolu nebaví, že spolu nekomunikují. Buď si nemají co říct anebo jim chybí ta správná slova anebo to prostě nevědí. Měl jsem přítele, který si neustále dával pozor na to, co říká, každé jeho slovo muselo mít nějaký obsah a nic nesmělo padnout nazmar. Komunikace s ním byla nesmírně složitá a ač jsme si jeden čas výborně rozuměli, tak je to teď už nějaký čas, co jsme se neviděli. On prostě úplně přestal mluvit. A možná to nás v jistou dobu tak spojovalo, já jsem ztratil řeč asi ve třech letech a on asi před třinácti lety nebo tak nějak. Ale nemluvíme ani jeden. On často říkal, že něco říkat stejně nemá cenu, a já jsem měl jeden čas podobný pocit, ale pak jsem zjistil, že v řeči člověk vyjadřuje i nějaké emoce a tím i jakousi hloubku, ale hlavně mluví o sobě. Nám se hrozně dobře mluví o nějaké věci nebo o těch druhých, ale o sobě téměř zásadně nemluvíme. A možná je to i škoda. Vedle toho, že bychom mohli trochu víc plakat, tak by nám bylo o něco lépe, kdybychom trochu víc mluvili o sobě a těch svých.

A právě tak promluvil k národu nebo spíš ke shromáždění mnoha lidí i zakladatel Kristovy církve Petr se slovy, že dobře vědí, že židům není dovoleno stýkat se s pohany a navštěvovat je. Jemu však Bůh ukázal, aby si o žádném člověku nemyslel, že styk s ním poskvřňuje nebo znečišťuje. Proto také bez váhání přišel, když jste pro mne poslali a nyní se ptá, jaký jste

k tomu měli důvod. A ten důvod mu osvětlil Kornélius, důstojník pluku zvaného Italský, který byl velmi zbožný a s celou svou rodinou věřil v jediného Boha, byl též velmi štědrý vůči židovskému lidu a pravidelně se modlil k Bohu. A který se v tu dobu chtěl nechat pokřtít a ten Kornélius Petrovi odpověděl, že jsou to právě tři dny, co se modlil ve svém domě odpolední modlitbu a náhle před ním stál muž v zářícím rouchu a řekl mu, že Bůh vyslyšel jeho modlitbu a ví i o jeho dobrých skutcích. A že má vypravit posly do Joppe a povolat odtud Šimona, kterému říkají Petr, bydlícího v domě koželuha Šimona u moře. A Kornélius hned pro Petra poslal a ten ochotně přišel. A nyní jsme tu všichni shromážděni před Bohem a chceme slyšet vše, co mu Pán uložil. A Petr se tedy ujal slova a vyložil jim celou věc.

Že nyní skutečně vidí, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé. A už je celkem jedno, jestli je žid nebo pohan nebo cokoli jiného, důležité je, že věří v Boha a činí, co je spravedlivé. Pomiňme nyní, co jsou ty dobré skutky a co je v životě spravedlivé, spíš se zaměříme na to, co znamená věřit v Boha. Jestli jen to se pravidelně modlit, jakkoli je to určitě chvályhodné a potřebné, ale jestli jen to nebo i to, co v tom životě i skutečně vyznáváme. Neboli co skutečně znamená věřit v Boha. O víře se nemluví, vírou se žije, slyšeli jsme už několikrát, stejně jako se činí, co je spravedlivé. Ale co vlastně a skutečně znamená věřit v Boha. A nemusí to být jen dnes, ale jakoby obecně. Věřit v Boha neznamená jen chodit do kostela či navštěvovat určitý křesťanský sbor, věřit v Boha znamená o něm a své víře hlavně přemýšlet a cele se k němu upínat. Věřit v Boha znamená se k němu i nějak obracet, modlit, ptát se ho na jeho vůli a odpovídat na jeho otázky. Jako že se nás Bůh často ptá, jestli věříme a my mu odpovídáme, že ano, to je víra v Boha. Věřit v Boha znamená číst si aspoň občas i v jeho Písmu, Písmu svatém a rozvažovat o tom.

A věřit v Boha znamená milovat ho, ale i své bližní, ale i sebe sama. Ano, k víře patří i láska a k lásce patří i on, ale i náš bližní, ale i já sám. Takže už nejde jen o naše dobré skutky či to, co je spravedlivé, ale i to, co cítíme, a nejen k němu, ale i k našim bližním, ale i k sobě samým. A také jak se cítíme, jestli dobře nebo špatně. K víře patří i cit, jakkoli se to nezdá, je tomu tak a jak to bylo dlouho odmítáno, tak je to pravda. A lidský cit vede i k tomu, že s tím druhým mluvíme především jako s člověkem, že nás ta láska vede nejen k Bohu, ale i k našim bližním ale i k sobě samým. Že to zkrátka už tak nějak patří k sobě. Nemůže se mi přitom nevybavit nejedna scéna z otevřeného kostela o štědrém dni, kdy přišla nejedna celá rodina, aby se na chvíli v tom kostele zastavila, posadila a jen tak tam spolu byla. Chvíli naslouchala i varhanní hudbě, ale pak se spolu i pomodlila, pohovořila s farářem a pak zase odjela domů. Dvě už celkem dobře známe, ta třetí se objevuje jen na vánoční besídce, ale to přece vůbec nevádí, důležité je, že spolu přijedou, na chvíli se zastaví a pak třeba zase odjedou. Důležité je, že umějí být spolu a jsou spolu i v tom kostele a důležité je, že spolu umí i mluvit.

Někdy mám pocit, že někde tady začíná i víra v Boha. Že spolu lidé mluví i o své víře, jakkoli stokrát proklamované, ale neustále o ní přemýšlí a někdy mi přijde, že ta skutečná blízkost vzniká i tam, kde je pro to i prostor. Někdy mi připadá, že víra potřebuje především prostor a že to vzájemné sdílení se někdy zakládá i na tom, že dáme prostor i všem svým myšlenkám a naslouchání i něčemu jinému, než jsme my sami. A někdy mi také přijde, že k víře patří i něco jako vzájemné naslouchání, kdy nemluvíme jen my sami, ale i ten druhý a že k ní patří i naděje a láska, včetně jakési otevřenosti právě i ve věcech víry. A že spolu můžeme mluvit právě i o tom, co nás nejen těší nebo trápí, ale co je i pro náš život nějak důležité, totiž věci naší víry. A že víra není jen věc, ale že k ní patří i to, co tu víru nějak provází, totiž vedle naděje a lásky také jakoby i my sami. Že k víře patří i nějaké to naše svědectví, které tu sice bylo také už stokrát proklamováno, ale možná je to jen začátek, začátek nějakého přemýšlení o naší vlastní víře, která pak může vést i k tomu ne o ní přesvědčovat i ty ostatní, ale svědčit. Tj. nabídnout.